

vitó szerepéről. Ijesztéssel akart most hatni:

— Mi lesz a maga gyerekeiből, meg Piroskából, ha magát egyszer megüti a guta a sok ivástól?!

— Neml félek én attól — válaszolt Pista, csalánba nem üt a mennykő!

— Az igaz, replikázott most az asszony, ugyanis már csak csont és bőr, a gutaütést talán elkerüli, de —

— Hát valónak való, vágott közbe Pista, nagyon sovány vagyok, dehát mit csináljak, ha nincs étvágyam.

— Hogy is volna étvágya — kapott most a szón a komaasszony, mikor mindennap, megmérgezi a gyomrát a sok alkohollal. Csak ne hagyjon fel a mértéktelen ivással, az isten sem menti meg a gyomorráktól!

A komaasszony már előre élvezte a hatást, amit ezzel a bombával el fog érni. Biztosra vette, hogy erre majd nem tud a koma mit válaszolni és menten a jó utra tér. Anyyira talán csak mégsem szereti az italt, hogy inkább meg akarjon halni, semmint lemondjon róla.

Pista azonban hangosan felkacagott, majd gyermekileg ártatlan arccal fordult a komaasszonyához:

— Micsoda tévedés! Hisz a rák vízi állat, nem él meg az az én gyomromban!

Vizórát minden házba.

— A műszaki bizottság javaslata. — A vízkérdés a közgyűlés előtt. —

(Saját tudósítónktól.) Ma délután öt órakor Lázár György dr. polgármester elnökletével ülést tartott a műszaki bizottság, hogy afelett határozzon, milyen javaslatot terjeszt a májusi közgyűlés elé a vizórák ügyében. Megállapodtak abban, hogy minden házba egy vizóra kötelező felállítását javasolják, a lakrészenkénti vízdíjat pedig 4 korona 50 fillérben állapítják meg úgy az első, mint a második kerületben. Némi aggodalom is támadt azonban az ülésen a vizóra-rendszer iránt azzal kapcsolatban, hogy a szegedi ártézi kutak vizszolgáltatási képessége az utóbbi időben feltűnően csökken. Erről külön cikkben számolunk be, az üléstről pedig az alábbi részletes tudósítást adjuk:

Bokor Pál helyettes polgármester ismerteti az ülés tárgyát. Előadja, hogy a közgyűlés a vízhiány egyszer és mindenkorai megszüntetésére a vizóra-rendszer behozatalát találta a legalkalmasabbnak és kimondotta a vizórák kötelező felállítását. A határozatot megfőlelbezték, azonban a miniszter a közgyűlésnek adott igazat. A vizórák kötelező beállításával egy ízben foglalkozott már a műszaki bizottság is és elvileg kimondotta a vizórák kötelező felállítását. A kérdés már most az, minden lakásba állítsanak-e vizórát, vagy pedig csak minden házba egyet. Előadja ezután, hogy körülbelül 1500 telekre kell még vizóra és ismerteti a felszerelés költségeit. Az összes költségek végösszege 410,000 korona. Bemutatja továbbá a mérnökség javaslatát, amely ellentétben a műszaki bizottság felfogásával nem javasolja a vizórának minden lakásban való kötelező felállítását. A mérnökség szerint elfogadott rendszer, hogy minden telekre egy vizóra állítsassék be, esetleg kettő. Ebben az esetben 255 darab 20 milliméteres vizóra kellene. A vízdíj köbméterenkénti egységárát a mérnökség is 16 fillérben javasolja megállapítani. Ezek előrebocsátása után javasolja az előadó, hogy

1. minden telken egy vizórát állítsanak föl;

2. a vizórák beruházási költségeit a város viselje;

3. lakrészenként vízdíjban az I. kerületben 5 korona 40 fillért, a II-ik kerületben 3 korona 90 fillért szedjen a város;

4. a többletfogyasztás 16 fillérben állapítsassék meg köbméterenként;

5. a vízdíjak havonként fizetendők;

6. a lakrészek utáni vízdíjat a fogyasztók, míg a vizórák alapján megállapított vízdíjat a háztulajdonosok fizessék, akik viszont, jogosultak arra, hogy a vízdíjat minden lakótól a fogyasztás aránya szerint behajtsák;

7. joga van továbbá a háztulajdonosoknak arra, hogy a saját költségén több vizórát szereljen be, annyit, amennyit szükségesnek lát s a vízdíj-többletet a lakókon behajtsa.

Bózsó János azt ajánlja, hogy előbb állapítsa meg a bizottság, hány liter vizet lehet kalkulálni egy-egy lakrésze.

Csernovics Agenor 120 literben kívánja megállapítani naponként a lakrészenkénti normális vízfogyasztást.

Lázár György dr.: Elég száz liter is.

Csernovics Agenor azt mondja, hogy 100 literben is meg lehet állapítani, de akkor álljon ez egyformán minden kerületre.

Wimmer Fülöp hozzájárul ahhoz, hogy lakrészenként a normális vízfogyasztás mennyiségét 100 literben állapítsák meg 4 korona 50 fillér egységár mellett, de a túlfogyasztásért köbméterenként 16 fillér díjat szedjen a város. Aggodalmi vannak, hogy a javaslat egyáltalán nem fog keresztül menni a közgyűlésen, mert jogot ad a háztulajdonosoknak, hogy a vízdíjat a lakókon tetszés szerint behajthassák. Azt ajánlja, hogy minden lakásban egy vizórát állítsanak föl és minden lakó fizesse az általa fogyasztott vizet, mert csak így lehet a javaslat kardinális igazságtalanságát kiküszöbölni.

Bokor Pál hivatkozik más városokra, a hol szintén az egy vizóra-rendszer alapján oldották meg a vízkérdést. Sokszor kifejtették már, hogy a vizórának minden lakásban való beállítása elháríthatatlan akadályokba ütközik. Vannak ugyanis lakások, ahova két-három vizóra beállítása is szükséges, hogy a lakó által fogyasztott vizet pontosan ellenőrizhessék. Ez óriási mértékben növelné a beruházási költségeket és odavezetne, hogy vízdíjat is jelentékenyen föl kellene emelnie a városnak. A közgyűlés különben határozhat úgy is, hogy két évi próbaidőre állítsák be a vizórákat. Ha beválik a rendszer, akkor üzemben marad továbbra is.

Az előadó javaslatát a bizottság csak módosítással fogadták el. Kimondotta, hogy a lakrészenkénti vízdíj kiadásánál mellőzi a kerületek szerint való megkülönböztetést és úgy az első, mint a második kerületben a lakrészenkénti vízdíjat 4 korona 50 fillérben állapítja meg. Kimondotta továbbá, hogy a lakónak joga van hatóságilag felülvizsgáltatni, vajjon a háztulajdonos helyes arány szerint rótt-e ki a vízdíjakat.

Ezzel a két módosítással terjeszti a tanács a műszaki bizottság javaslatát a holnapi közgyűlés elé.

Az ülésen résztvettek az elnökön és előadón kívül: Tóth Mihály főmérnök, Ördög Lajos jegyző, Csonka Ferenc városi vegyész, Bózsó János, Csernovics Agenor, Pataki Simon és Wimmer Fülöp bizottsági tagok.

Khuen bécsi útjának oka. A vasárnapi

lapok irtak már arról, hogy Khuen-Héderváry Károly gróf, a nemzeti munkapárt elnöke, állítólag több napot töltött Bécsben s kihallgatáson jelent meg a királynál. Félhivatalosan ugyan megcáfolták a királyi kihallgatásról szóló híresztelést, de mert kétség merült föl az iránt, hogy Héderváry gróf a politikai helyzettel egyáltalában össze nem függő dologban időzött Bécsben, egy újságíró ma fölkereste a volt miniszterelnököt és kérdést intézett hozzá bécsi tartózkodásának céljáról. Héderváry Károly gróf következően nyilatkozott:

— Mint az aranygyapjas-rend tagja, évenként kétszer, nevezetesen husvétkor és urnapiján, fölszólítást kapok, hogy amennyiben nem vagyok akadályozva, vegyek részt a rendi ünnepen. Azelőtt kormányzati elfoglaltságom miatt a fölszólításnak ritkán tehettem eleget, most azonban nem volt akadálya annak, hogy az urnapi körmenetben — ami rend-ünnep — részt vegyek s így történt, hogy szerdán este Hédervárról Bécsbe utaztam, másnap, vagyis urnapiján reggel részt vettem az ünnepi misén, valamint a körmenetben is s még aznap délből visszautaztam Hédervárra. Nem felel meg tehát a valóságnak az a híresztelés, mintha kihallgatáson lettem volna a királynál; sőt megnyugtathatom a kósza hírek terjesztőit az iránt is, hogy rövid bécsi időzésem alatt egyáltalán nem érintkeztem politikusokkal.

Egy ultra-feminista a szegedi kávéházban.

(Saját tudósítónktól.) Szegeden nem nagyon hemzsegnek még a feministák sem, annál különösebb egy ultra feministával találkozni. A modern, merész kulturtörökvések nehezen férkőznek a szegedi bennszülött szívéhez; nincs ott hely ilyesmire, teli van az konzervatívizmussal, faji büszkeséggel, urhatnám és ihatnám vágygal. A kivételes eset csak nagyon kevés és a leghőbb lokál patriotizmus mellett sem feltámasztható. Ide ugyan jöhet prédikálni a bájos ms. Corbet, a bősöknyájú Bédyné Schwimmer Rózsa, a mézes-mázos Glücklich Vilma, a feminizmusnak nehéz tért hódítani Szegeden; a geológusok véleménye szerint mifelénk nagyon alkalmatlan erre a talaj: homokos és népies.

... És mégis! Ki tudja mi az oka, hogyan történhetett, de tényleg megtörtént, a mit itt elmondunk.

Vasárnap este volt. Az emberek már kísértalták magukat. Ki Ujszegeden volt, ki a Stefánián; némelyek a Gedóban üdültek, mások a Makkos-erdőben levegőztek és nyolc óra után már ismét megélenkült a város. Mire felgyultak az utcákon a lámpák, hőmpölygött az ember-áradat. Egészen új arcok kerültek elő, melyeket hétköznap nem lehet látni; új emberek osontak elő a külvárosokból az ünnep-szagra, akik máskor szomorúan robotolnak és nem érnek rá a mutatkozásra. A kávéházakban, a vendéglőkben megszólalt a zene; felnyitották a nagy szárnyas-ajtókat és a tátongó szörnyekből tódult kifelé a dohány-füst, halk melódiák szárnyain. A zavaros ür esalogatta az embereket és elnyelte a könnyen hívőket, mint a Tartaros mérhetetlen kapuja, az áldozatokat. Kilenc óra után már bent volt mindenki. Az utcán csak egy-két bus utcai leány rótt a poros aszfaltot és a napi illúziók olcsó megalkuvásával várta mindegyik a saját lovagját, aki sápadt mindég és olyan, mint a világ: sokat ígér és keveset ad...

Bent fény volt és káprázat. A tükrök és a csiszolt csillárok büszkén verték vissza a villanylámpák intenzív sugarait. A kalábriai kandallók között szökőkut esobogott és benne kis aranyhalak fickándoztak. Köröskörül szép, intim tonusu plüss diványok kínálkoztak, arannyal átszőtt támlával. (Ha ebből a leírásból rá nem lehetne határozatlan ösmerni egy újabb szegedi kávéházra, hát akkor könnyen azt hihetné valaki, hogy mesét írunk.) Es egyik ilyen plüss diványon, finom, sima, márvány asztal mellett, ott ült az egyetlen szegedi ultra feminista. Asszony-